

KUNST VOOR VERBINDING

Compassie leer je in werkelijke verbinding

door Jakob van Wielink

Te midden van kunst kom ik tot rust. Dan word ik uitgedaagd en geïnspireerd om op een andere manier naar mijzelf en de wereld om me heen te kijken. Mijn echtgenote leerde me naar kunst kijken en daarmee ook haar en mijzelf waarachtiger te ontmoeten. Op één van onze vele museumbezoeken werd ik met stomheid geslagen toen ik voor het schilderij 'De Moeder Gods van Tederheid naar Slechte Harten' van Kuzma Petrov-Vodkin stond. Het hangt in het Russisch Museum te Sint-Petersburg.

*Ik geloof dat ik
geen groter
geschenk kan
ontvangen
dan door de ander
te worden gezien,
te worden gehoord,
te worden begrepen
en aangeraakt.*

*Het grootste
geschenk dat
ik kan geven is
de ander te zien,
te horen,
te begrijpen,
aan te raken.*

*Wanneer dat
gebeurt voel ik
dat er contact
is gelegd.*

- Virginia Satir

Petrov-Vodkin schilderde het in 1914-1915. Zijn schetsen voor fresco's in enkele Orthodoxe kerken werden afgewezen. In de ogen van anderen waren ze te radicaal, te weinig in lijn met de leer en bovendien te erotisch. De 'Moeder Gods' is zijn antwoord op menselijke tragedie en waarschijnlijk ook zijn persoonlijke antwoord op de afwijzing van wie hij wilde zijn.

Kenners van de klassieke iconografie zullen zien dat Maria hier in andere kleuren wordt geportretteerd. En het is alsof ze haar handen tegen glas aandrukt. Ze wil graag contact maken, maar dat lukt niet. Haar ogen verlangen naar verbinding, maar lijken droef.

Oh, dat herken ik zo goed: de vele momenten waarop ik me trachtte te verbinden met een ander. Ik mocht ontdekken hoe mijn diepgewortelde angst voor afwijzing werkelijk contact in de weg stond. Paradoxaal genoeg vond heling plaats toen ik leerde me écht te verplaatsen in de ander. Hoe? Door vragen te stellen, nieuwsgierig te zijn naar het perspectief van de ander. Mijn eigen verhaal kende ik immers al... In dat voortdurend oefenen van het horen en zien van de ander stuitte ik ook steeds weer op een diepere laag van mijn eigen pijn. Zo ontdekte ik wat in het verhaal van de ander voor mij triggers zijn die me terugbrengen naar oude ervaringen. Oude pijn die de nieuwsgierigheid naar de ander in de weg staat. Zo leer ik nog elke dag dat heling alleen plaatsvindt in werkelijke verbinding.

*Compassie bloeit op waar
emoties welkom zijn.*

Jakob van Wielink helpt leiders en hun organisaties te leven vanuit hun diepste roeping. Jakob is partner bij De School voor Transitie. Daarnaast is hij als executive coach verbonden aan IMD Business School (Zwitserland en Singapore) en is hij stafid van het Portland Institute for Loss and Transition (VS).

Door de triggers, die we voor elkaar zijn, kunnen we groeien in bewustzijn. Dat is niet altijd eenvoudig en het vraagt om een compassievolle manier van samenleven. The proof of the pudding is in the eating. Dat geldt zeker voor compassie. Ben ik bereid om de eigen beelden van mijn compassie te toetsen aan hoe de ander het ervaart? Wanneer beleef jij mijn compassie en wanneer niet? Hoe ervaar jij mijn pogingen om me met jou te verbinden, zowel positief als negatief? Het zijn krachtige vragen. Probeer ze maar eens uit. Bij je partner, kind, collega of vriend. Laat het rijke ontmoetingen worden, met alle emoties die daarbij horen. Compassie bloeit immers op in situaties en relaties waar alle emoties welkom zijn. Voorbij het glas van de bescherming.

www.deschoolvoortransitie.nl